

ज्योतिर्मय

Online Journal of Literature....

साहित्याचे विद्यापीठ

पुणे वर्ष २२ अंक ९ वा भारतीय सौर दिनांक २१ माघ शके १९४७, मंगळवार दि.१० फेब्रुवारी २०२६ पाने ४ मूल्य : निशुल्क (खासगी वितरणासाठी)

विशेष लेख...

अभिभाषण आणि

धन्यवाद प्रस्तावाचे महत्त्व

— प्रा डॉ सुधीर अग्रवाल

ज्योतिर्मय साहित्य

भारतीय संविधानाच्या कलम ८७ अंतर्गत, संसदेचे अर्थसंकल्पीय अधिवेशन दरवर्षी राष्ट्रपतींच्या अभिभाषणाने सुरू होते. हे अभिभाषण औपचारिक वाटू शकते, परंतु प्रत्यक्षात ते सरकारच्या धोरणांचे, योजनांचे आणि भविष्यातील अजेंडाचे आराखडे सांगणारे एक अधिकृत दस्तऐवज आहे. राष्ट्रपती ते वाचतात, परंतु त्यासाठी सरकार जबाबदार असते. संसदेत आभार प्रस्ताव मांडला जातो आणि या अभिभाषणावर चर्चा केली जाते.

निवडणुकीनंतरच्या पहिल्या सत्राच्या सुरुवातीला आणि प्रत्येक वर्षाच्या पहिल्या सत्रात (सामान्यतः अर्थसंकल्पीय अधिवेशन) राष्ट्रपती दोन्ही सभागृहांच्या संयुक्त बैठकीला विशेष भाषण देतात. या भाषणात सरकारी धोरणांची माहिती दिली जाते, जी मंत्रिमंडळाने मंजूर केली पाहिजे.

भारतीय संविधानात राष्ट्रपतींना संसदेच्या सभागृहाला किंवा एकत्रितपणे एकत्रित होणाऱ्या दोन्ही सभागृहांना संबोधित करण्याची तरतूद आहे. राज्यप्रमुखांना संसदेला संबोधित करण्याची ही तरतूद केंद्रीय कायदेमंडळाच्या काळापासून आहे, जी पहिल्यांदा १९२१ मध्ये भारत सरकार कायदा, १९१९ अंतर्गत स्थापन झाली.

भारतीय संसदेत आभार प्रस्ताव ही एक महत्त्वाची औपचारिक प्रक्रिया आहे. नियमानुसार, राष्ट्रपतींच्या अभिभाषणानंतर प्रत्येक सभागृहात स्वतंत्र आभार प्रस्ताव मांडला जातो. हा प्रस्ताव सत्ताधारी पक्षाकडून मांडला जातो. या प्रस्तावावर मोठ्या प्रमाणात चर्चा होते आणि सदस्य इच्छित असल्यास सुधारणा देखील सुचवू शकतात. आभार प्रस्तावावरील चर्चेत, सत्ताधारी पक्ष आणि विरोधी पक्ष दोघेही सरकारच्या धोरणांवर आपले विचार मांडतात. विरोधी पक्ष प्रश्न उपस्थित करतात, टीका करतात आणि सरकारकडून उत्तरे मागतात. सरकारला जबाबदार धरण्यासाठी ही चर्चा एक महत्त्वाची व्यासपीठ मानली जाते. म्हणूनच, या चर्चेच्या शेवटी पंतप्रधानांचे उत्तर राजकीय आणि संसदीय दृष्टिकोनातून खूप महत्त्वाचे मानले जाते.

पंतप्रधानांचे उत्तर घटनात्मकदृष्ट्या अनिवार्य आहे का? संवैधानिक दृष्टिकोनातून, पंतप्रधानांचे अभिभाषण अनिवार्य नाही. आभार प्रस्तावावरील चर्चेनंतर पंतप्रधानांनी उत्तर दिले पाहिजे असे कुठेही म्हटले नाही. राष्ट्रपतींचे अभिभाषण, आभार प्रस्ताव आणि त्यावर मतदान झाल्यानंतर संसदीय कामकाज पूर्ण मानले जाते. जर पंतप्रधानांनी काही कारणास्तव प्रतिसाद दिला नाही, तर आभार प्रस्ताव अजूनही मंजूर केला जाऊ शकतो, जसे यावेळी झाले.

संसदेच्या अर्थसंकल्पीय अधिवेशनादरम्यान गुरुवारी लोकसभेत एक असाधारण परिस्थिती पाहायला मिळाली. २००४ नंतर पहिल्यांदाच राष्ट्रपती द्रौपदी मुर्मू यांच्या अभिभाषणावरील आभार प्रस्ताव पंतप्रधानांच्या उत्तराशिवाय मंजूर करण्यात आला. सततच्या गदारोळ आणि विरोधकांच्या निषेधादरम्यान, सभापतींनी आवाजी मतदानाने हा प्रस्ताव मंजूर केला.

पंतप्रधान मोदी यांचे उत्तर उपलब्ध नव्हते. पंतप्रधान नरेंद्र मोदी बुधवारी राष्ट्रपतींच्या अभिभाषणावरील आभार प्रस्तावाला उत्तर देणार होते. तथापि, विरोधी खासदारांच्या सततच्या घोषणाबाजी आणि गोंधळामुळे सभापतींनी लोकसभेचे कामकाज तहकूब केले.

गर्दीदरम्यान आवाजी मतदानाने प्रस्ताव मंजूर झाला. लोकसभेचे अध्यक्ष ओम बिरला यांनी २८ जानेवारी रोजी संसदेच्या संयुक्त अधिवेशनात राष्ट्रपतींच्या अभिभाषणावरील आभार प्रस्ताव वाचून दाखवला. विरोधकांच्या गदारोळाने तो आवाजी मतदानाने मंजूर करण्यात आला.

राष्ट्रपतींच्या अभिभाषणावरील आभार प्रस्ताव पंतप्रधानांच्या उत्तराशिवाय मंजूर झाला होता, तो जून २००४ मध्ये होता, जेव्हा भाजपच्या निषेधामुळे तत्कालीन पंतप्रधान मनमोहन सिंग लोकसभेत चर्चेला उत्तर देऊ शकले नाहीत. त्यानंतर त्यांनी लोकसभेला त्यांच्या उत्तराशिवाय प्रस्ताव मतदानासाठी ठेवण्याची विनंती केली होती. २००५ च्या भाषणात डॉ. सिंग यांनी नमूद केले की त्यांना मागील वर्षी बोलू देण्यात आले नव्हते. राष्ट्रपतींच्या अभिभाषणानंतर धन्यवाद प्रस्ताव. पारित करणे ही सरकारची सर्वात अधिकृत आणि निर्णायक भूमिका मानली जाते. पंतप्रधानांची अनुपस्थिती विरोधकांना असा दावा करण्याची संधी देते की सरकार वादविवाद टाळत आहे.पंतप्रधानांचे आभार प्रस्तावराजकीय आणि लोकशाही दृष्टिकोनातून ते महत्त्वाचे मानले जाते कारण ते सरकारी जबाबदारी मजबूत करते.

भारतीय ज्ञान प्रणाली हा अनमोल ठेवा - डॉ. चंद्रहास शास्त्री सोनपेठकर

देशभरातून आलेल्या ८० हून अधिक संशोधन निबंधांचे सादरीकरण

ज्योतिर्मय साहित्य सोलापूर -* भारतीय ज्ञान प्रणाली हा भारताचा अनमोल ठेवा आहे. आधुनिक संदर्भात साभिमान आणि शास्त्रीय पद्धतीने जगासमोर मांडणे अत्यंत आवश्यक आहे, असे मत निरूपणकार विद्यावाचस्पती डॉ. चंद्रहास शास्त्री सोनपेठकर यांनी व्यक्त केले. मंगळवेढेकर इन्स्टिट्यूट ऑफ मॅनेजमेंटच्या वतीने भारतीय ज्ञानप्रणाली या विषयावर आयोजित दोन दिवसीय राष्ट्रीय परिषद उत्साहात पार पडली. या परिषदेच्या उद्घाटनप्रसंगी प्रमुख वक्ते म्हणून ते बोलत होते. भारतीय तत्त्वज्ञान, वेद, उपनिषदे, आयुर्वेद, योग, गणित, खगोलशास्त्र, शिक्षणपद्धती आणि जीवनमूल्ये या विविध अंगांनी समृद्ध

असलेली भारतीय ज्ञान प्रणाली ही आजच्या जागतिक पातळीवर मार्गदर्शक ठरू शकते, असे त्यांनी

नमूद केले. या परिषदेत शास्त्रज्ञ डॉ. प्रशांत दुराफे यांची विशेष उपस्थिती होती.

त्यांनी आपल्या भाषणात संशोधन, नवोन्मेष आणि आधुनिक विज्ञानाच्या साहाय्याने भारतीय ज्ञान परंपरेचे

अवलोकन करणे आवश्यक असल्याचे सांगितले.

या राष्ट्रीय परिषदेस विविध महाविद्यालयांतील प्राध्यापक, संशोधक आणि विद्यार्थ्यांची मोठ्या संख्येने उपस्थिती होती. परिषदेदरम्यान देशभरातून आलेल्या ८० हून अधिक संशोधन निबंधांचे सादरीकरण करण्यात आले. या निबंधांमधून भारतीय ज्ञान प्रणालीचे तात्विक, शैक्षणिक, सामाजिक व वैज्ञानिक पैलू अधोरेखित करण्यात आले. परिषदेच्या यशस्वीतेसाठी प्राचार्य डॉ. अष्टनकर, प्रा. पवार, प्रा. खंडाळ, प्रा. कुलकर्णी आदींनी विशेष परिश्रम घेतले. परिषदेमुळे भारतीय ज्ञान प्रणालीविषयी जागृती निर्माण होऊन नव्या संशोधनाला चालना मिळेल, असा विश्वास आयोजकांनी व्यक्त केला.

करुणेचा प्रवास

जाऊन येणार.

काहीतरी गडबड आहे एवढं मुलांना कळलं. पण आनंदाच्या भारात त्यांनी ते मान्य केलं. मी पहारे उठून कोल्हापूरला निघाले. अपेक्षेपेक्षा अधिक लवकर पोहोचले. तिथलं सगळं उरकल्यावर मी परतीचा प्रवासही सुरू केला. प्रवासात जरा ताण वाढला, डोकं दुखायला लागलं आणि आता आपल्या अशा कारणामुळे सहल रद्द करावी लागते की काय असे विचार मनात येऊ लागले. मुलांच्या आनंदावर विरजण पडायला नको म्हणून मी मुठी आवळल्या आणि साधारण चार वाजता मी साताराला पोहोचले. उरल्याप्रमाणे मला न्यायला तिघंही आले होते. कृष्णा तोंड एवढंसं करून बसला असणार असं वाटत असतानाच तो धावत आला आणि हात पकडून म्हणाला, 'आई, चल लवकर घरी, आपल्याकडे एक पाहुणा आलाय आणि तो ना आजारी आहे, आपण त्याला घेऊन दवाखान्यात जायचं का?'

मला काही कळेना, मी या दोघांकडे बघून डोळ्यांनीच विचारलं या आजारी पाहुण्याबद्दल. दोघांनीही मला गप्प राहा म्हणून खुणावलं.

घरी पोहोचलो कृष्णा मला ओढतच परसदारी घेऊन गेला. तिथं जांभळाच्या झाडाखाली एक कुत्र्याचं पिलू जखमी अवस्थेत पडलं होतं. दिवसभरात कृष्णानं त्याचं नामकरण केलं होतं आणि सिंभा नाव दिलं होतं त्याला आणि बाबांनी त्याला एका खोक्यात कपड्यांची गादी करून दिली होती. विश्वासानं ते पिलू आपल्या वेदना सहन करत पडलं होतं. कृष्णा म्हणाला, 'आई, त्याला वाटलं असेल की कृष्णाचं मला बरं करू शकतो आपण त्याच्याच घरी जाऊ या, म्हणून तो आपल्या घरी आलाय आता आपण याला दवाखान्यात नेलं पाहिजे आणि आपण जर सहलीला गेलो तर या सिंभाकडं कोण बघणार? तर आई आपण नको ना गं जायला सहलीला मला आश्चर्याचा धक्का बसला मुलांशी नेहाने थाळी नी घडून रत केन्ही नेणांभी

सिंबाला बरं करण्याचा जणू चंगच बांधला होता. मग अधिक वेळ न दवडता गाडीत बसून दवाखान्यात गेलो आणि सिंबाला डॉ. काका लवकरच बरं करणार आहेत या आनंदासह घरी निघालो. घरी परतताना माझ्या मनात मात्र वेगळाच प्रवास सुरू होता. दिवसभरात घडलेल्या सगळ्या घटनांचा पट डोळ्यांसमोरून सरकत होता. सकाळी कोल्हापूरला जाताना मनात असलेलं दुःख, प्रवासात जाणवलेला ताण, सहल रद्द

कृतीत दिसत होतं. आपण अनेकदा मुलांना 'हे करू नकोस, ते करू नकोस', 'चांगलं वाग', 'दुसऱ्याला त्रास देऊ नकोस' असं सांगत असतो. पण मुलं ऐकतात ते आपल्या कृतीतून. सहल नियोजनात असतानाही, अपघाताच्या बातमीमुळे आपण थांबलो, जबाबदारी स्वीकारली, दुःखाकडे पाठ फिरवली नाही हे सगळं त्यांच्या मनावर नकळत कोरलं गेलं होतं. त्यामुळेच सिंबासाठी त्यांनी स्वतःचा आनंद बाजूला ठेवला. मला आई म्हणून अभिमान वाटला, कारण या प्रसंगात मुलांनीच मला शिकवलं होतं. आयुष्य नेहमी आपल्या योजनेप्रमाणे चालेलच असं नाही. कधी कधी उरवलेल्या गोष्टी ज्या आपल्याला अत्यंत आनंदाने मनापासून हट्या असतात, त्या रद्द होतात, पण त्या

बदल्यात मनात समाधानाचं एक वेगळंच स्थान निर्माण होतं. त्या दिवशी आम्ही कुठेच फिरायला गेलो नव्हतो. पण त्या दोन दिवसांत आम्ही माणूसपणाच्या, करुणेच्या आणि जबाबदारीच्या प्रवासाला नक्कीच गेलो होतो. सिंभा हळूहळू बरा होत होता आणि त्याच्यासोबत आमचं मनही अधिक संवेदनशील होत चाललं होतं. कदाचित म्हणूनच हा प्रसंग लिहावासा वाटला. कारण सहलीच्या आठवणी फोटो अल्बममध्ये राहतात, पण अशा क्षणांच्या आठवणी मनात कायमच्या घर करून राहतात.

~~*

विदर्भ साहित्य संघ सर्व मतदारांना विनंती

सस्नेह नमस्कार.

विदर्भ साहित्य संघाच्या निवडणुकीची प्रक्रिया सुरू झाली असून ज्येष्ठ समीक्षक, कवी, संवादशास्त्रज्ञ, भाषातज्ञ डॉ. श्रीपाद भालचंद्र जोशी यांच्या नेतृत्वातील पॅनेलमध्ये मी विदर्भ साहित्य संघाच्या कार्यकारी मंडळ सदस्यपदाचा उमेदवार म्हणून मी उभा आहे. या आधीही जवळपास ८ ते १० वर्षांपासून मी विदर्भ साहित्य संघाच्या विविध कार्यक्रमांत, संघटनात्मक कार्यात सक्रीय आहे. माझे अनेक लेख, नियमित सदर मराठी वृत्तपत्रात प्रकाशित झाले आहेत.

डॉ. श्रीपाद भालचंद्र जोशी हे बुद्धिप्रामाण्यवादी, विवेकवादी विचारवंत म्हणून महाराष्ट्राला सुप्रसिद्ध असून अखिल भारतीय मराठी साहित्य महामंडळाचे अध्यक्ष तसेच ३० वर्षे विदर्भ साहित्य संघाचे उपाध्यक्ष राहिले आहेत. या काळात विविध साहित्यप्रवाहांना एकत्र आणून व्यापक आणि सर्वसमावेशक असे स्वरूप त्यांनी विदर्भ साहित्य संघाला प्राप्त करून दिले. डॉ. श्रीपाद जोशी यांचे महाराष्ट्रातील सामाजिक, सांस्कृतिक, शैक्षणिक व साहित्य चळवळीत वर्षानुवर्षे महत्त्वपूर्ण योगदान आहे, हे आपण जाणताच. १०३ वर्षांची समृद्ध परंपरा लाभलेल्या या संस्थेला गतवर्षी प्राप्त करून देण्यासाठी आपण सारे एक होऊ या. आम्ही 'विदर्भ साहित्य संघ वाचवा' हे घोषवाक्य घेऊन हा लढा, चळवळ उभारली आहे.

विदर्भ साहित्य संघाचे आजीव सभासद म्हणून आपणास विनंती आहे की डॉ. श्रीपाद भालचंद्र जोशी यांना अध्यक्षपदाकरिता तसेच त्यांच्या नेतृत्वाखालील या पॅनेलमधील माझ्यासह (डॉ. विवेक रामचंद्र विश्वरूप) सर्व २२ उमेदवारांना कार्यकारी मंडळ सदस्य पदाकरिता, आपले परिवर्तनवादी, मौल्यवान मत द्यावे, ही विनंती. ..आणि योग्यता असलेल्या सक्षम लोकांच्या हाती विदर्भ साहित्य संघाची सूत्रे सोपवावी, ही विनंती !

आपले कृपाभिलाषी

- विवेक रामचंद्र विश्वरूप (उमेदवार)
- नितिन रमेशराव पखाले (उमेदवार)
- डॉ योगेंद्र मारू, यवतमाळ
- प्रा. योगेंद्र मारू, यवतमाळ
- प्रा. काशीनाथ लाहोरे, यवतमाळ
- किशोर राव वैद्य, पांढरकवडा, जिह्ला : यवतमाळ .

@RaviDeshmukh +91 98230 27243

जात्यावरच्या ओव्या.....

वाटच्या वाटसरा
नको अडवू वाट
तुह्यापरीस लांडगे
गाडले तिनशेसाठ ॥४९०॥

वाटच्या वाटसरा
तुला सांगते एकदा
राजा इथला शिवबा
कर मुजरा तीनदा ॥४९१॥

©® सौ. मनोरमा बोरडे
छत्रपती संभाजी नगर
मो. 70207 33758

आद्य क्रांतिकारक राजे उमाजी नाईक

ज्योतिर्मय साहित्य

इंग्रजांची सत्ता देशभर पसरत असताना अनेक संस्थानिक मांडलिकत्व स्वीकारत होते. अशा बिकट काळात उमाजी नाईकांनी ४ फेब्रुवारी १८३१ रोजी इंग्रजांविरुद्ध ऐतिहासिक जाहीरनामा प्रसिद्ध केला. हा जाहीरनामा केवळ कागदाचा तुकडा नव्हता; तो स्वराज्याच्या पुनरुज्जीवनाची गर्जना होता.

त्यात त्यांनी स्पष्ट शब्दांत आवाहन केले होते, इंग्रज अधिकारी जिथे दिसतील तिथे ठार मारा.

कंपनी सरकारला दिला जाणारा कर तात्काळ बंद करा.

युरोपियन मालमतांची होळी करा.

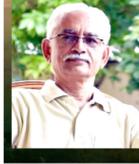
हिंदू असो वा मुसलमान सर्वांनी एकत्र येऊन इंग्रजांना देशाबाहेर हाकलून द्या.

उमाजींना दोन वेळा इंग्रज सरकारने पकडले आणि तुरुंगात डांबले. एकदा त्यांना एक वर्षाची सक्तमजुरीची शिक्षा झाली आणि दुसऱ्यांदा सात वर्षांची. परंतु या काळाचा त्यांनी शिकण्यासाठी वापर करून घेतला. या काळात ते लिहिणे वाचणे शिकले आणि तुरुंगातून बाहेर आल्यानंतर त्यांचा इंग्रजांविरुद्धचा संघर्ष अधिकच धारदार झाला.

आपल्या शक्तीचा उमाजींनी कधीही गैरवापर केला नाही. सामान्य जनतेला त्रास देणे तर दूच; उलट ते गरिबांचे कैवारी बनले. त्यामुळेच इंग्रज अधिकाऱ्यांची झोप उडाली. उमाजींना पकडण्यासाठी इंग्रज सरकारने जंग पछाडले; परंतु ते त्यांच्या हाती लागत नव्हते.

अखेर इंग्रजांनी फितुरीचा मार्ग स्वीकारला. काही लोकांना पैशाचे आमिष दाखवून फितवण्यात आले. या गद्दारीमुळे उमाजी नाईकांना पकडून इंग्रजांच्या स्वाधीन करण्यात आले.

उगवतीचे रंग

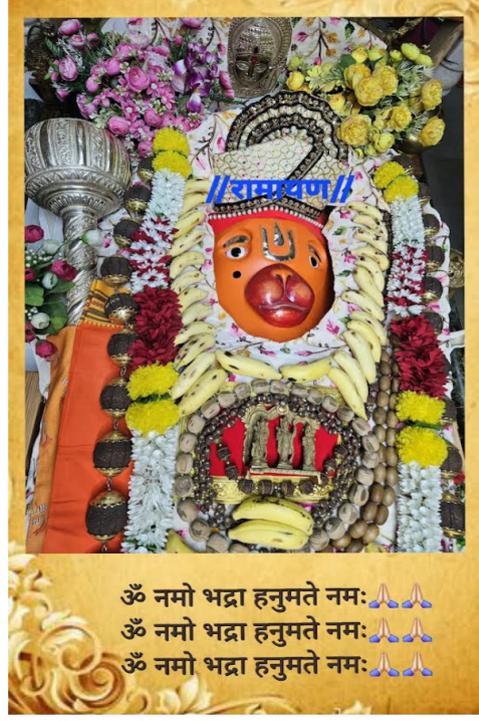
विश्र्वास देशपांडे
चाळीसगाव
मो. ९४०३७४९३९२

त्यानंतर इंग्रजांनी उमाजींवर लुटमारी, खंडणी व इंग्रजी सत्तेविरुद्ध बंड अशा अनेक आरोपांचा खटला चालवला. अखेर पुणे येथे ३ फेब्रुवारी १८३४ रोजी त्यांना फाशी देण्यात आली.

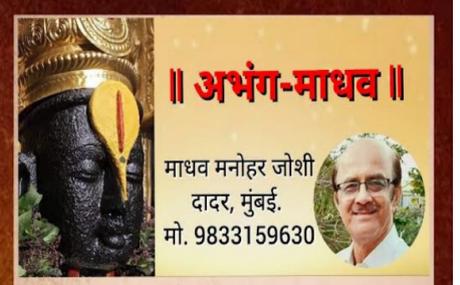
फासावर चढवताना इतिहास थरारलाफाशीचा दार एकदा नाही, तर दोनदा तुटला. खंडेरायाचा भंडारा ताईत रूपाने त्यांच्या दंडावर असेपर्यंत मृत्यूही त्यांना स्पर्श करू शकत नव्हता. अखेर तो ताईत तोडण्यात आला आणि उमाजी नाईक हसतमुखाने भारतमातेच्या चरणी अर्पण झाले.

एकोणिसाव्या शतकाच्या सुरुवातीस महाराष्ट्रातील इंग्रज सत्तेविरुद्ध तळागाळातील लोकांकडून घडून आलेला हा पहिला संघटित क्रांतिकारी प्रयत्न होता.

उमाजी नाईक हे केवळ बंडखोर नव्हते; ते स्वराज्य आणि स्वधर्माच्या रक्षणासाठी पेटलेली एक धगधगती मशाल होते. 'माझा देश आणि माझा धर्म' यासाठी बलिदान देण्याची त्यांची वृत्ती आजही आपल्याला राष्ट्रभक्तीचा खरा अर्थ शिकवते. त्यांच्या बलिदानदिन माघ शुद्ध द्वितीयेला या आद्य क्रांतिवीरांच्या स्मृतीस त्रिवार बंदन. (आंतरजालावर मिळालेल्या माहितीवर आधारित)

ॐ नमो भद्रा हनुमते नमः
ॐ नमो भद्रा हनुमते नमः
ॐ नमो भद्रा हनुमते नमः

॥ अभंग-माधव ॥

माधव मनोहर जोशी
दादर, मुंबई.
मो. 9833159630

श्री ब्रह्मचैतन्य गोंदवलेकर महाराज

ज्योतिर्मय साहित्य

भगवंतापासून जो निराळा राहात नाही तो मुक्तच. 'मी भगवंताचा' म्हटले की तिथे बद्धपणा संपला. 'मी' नसून 'तो' आहे हे जाणणे म्हणजे मुक्ता प्राप्त करून घेणे. देहात असून देहातीत राहातो तो मुक्त. 'राम कर्ता' हे जाणतो तो मुक्त. 'माझे, माझे' असे म्हणून आपण बद्धावस्था लावून घेतो, बद्धाचे आवरण काढून टाकले की आपण मुक्तच आहोत. माझ्या मनावर कशाचाही

साधन निष्कामबुद्धीने आणि सावधानपणे करावे

परिणाम झाला नाही आणि समाधान कायम राहिले, की मुक्तावस्था. 'माझ्यासारखा पापी मीच' असे आपण मनाचेच ठरवतो आणि दुःख करीत बसतो. मी एक भगवंताचाच झालो, आता नाही कोणाचा, असे म्हणणे आणि जगात नटासारखे वागावे. वास्तविक, आपण मायेकडून पछाडले गेले आहोत. भगवंताजवळ माया ही छायेप्रमाणे आहे. आपण मायेचा नियंता जो भगवंत, त्याचे होऊन राहावे; मग माया खरी नाही हे समजते. मायेला ओळखणे म्हणजे विवेक आणि भगवंत ठेविल त्यात समाधान मानणे, हे वैराग्य.

पापपुण्य हे मनाचे धर्म आहेत. मी आता नाम घेतो, माझी सर्व पापे त्यामुळे नाहीशी झाली आहेत अशी दृढ भावना झाली की तो निष्पाप झाला म्हणून समजावे. चारचौघे करतात म्हणून साधन करून नाही चालणार. साधनात दृढ भाव पाहिजे. साधन करावेच ते योग्य मार्गाने झाले पाहिजे. ते अगदी निष्काम असावे. बुद्धिभेद करणारे लोक जगात नेहमी असणारच; पण साधकाने आपला बुद्धिभेद होत नाही इकडे जाणूत असावे. काही पुरुष किंवा स्त्रिया यांना आपला स्वतःचा असा काही प्रपंच राहिलेला नसतो, तरीही हे लोक उगीचच जगाचे दोष काढीत बसतात;

दुसऱ्यांच्या घरी जाऊन उठावेच करतात; हे फार मोठे पाप आहे. साधकाने ते कटाक्षाने टाळावे. ज्या लोकांना आपल्यामध्ये दोष आहेत हे कळतच नाही, ते लोक अगदी खालचे समजावेत; ज्यांना आपला दोष कळतो ते दुसऱ्या प्रतीचे समजावेत; आपण प्रयत्न करूनसुद्धा भगवंताच्या आड येणारा दोष जात नाही म्हणून तळमळ असणारे लोक हे सर्वांत चांगले; साधकाने तसे बनले पाहिजे. परमार्थामध्ये अर्ध्यापर्यंत गेल्यावर, मग पुढे जाणारे साधक फार थोडे असतात. खरे म्हटले म्हणजे साधन आणि वाचन असले की साधक कधी मागे पडायचा नाही. ब्रह्मचारी साधकाने प्रपंचातल्या उठाटेवी करू नयेत, कारण तशाने प्रपंचाचे प्रेम त्याला लागेल. त्याने प्रपंचापासून चार पावले दूर राहावे, नाही तर तोच हवा असे वाटू लागते. जगात किती पोथ्या आणि किती मते आहेत ! एवढे पाहायला वेळ कुठे आहे ? म्हणून साधकाने गीता, ज्ञानेश्वरी, गाथा, भागवत किंवा दासबोध असा एक ग्रंथ प्रमाण मानून त्याप्रमाणे साधन करावे.

मुंगी डोंगरावर चढण्याचा प्रयत्न करते आणि कालांतराने का होईना पण वर पोहोचल्याशिवाय राहात नाही, हे ध्यानात घेऊन आपण प्रयत्नाला लागू या.

श्री क्षेत्र नैमिष्यारण्य भागवत कथा व हरिनाम सप्ताह

भागवत कथाकार :
आदरणीय श्री चैतन्य महाराज देगलूरकर
कथेचे श्रवण करताना धावते संकलन
मधुकर बोरीकर 9403061886

दिवस पहिला

पुढे
आम्हाला मानसशास्त्र मध्ये एक उदाहरण होते तुम्हाला 2 पोती बटाटे सोलायचे आहेत. ते लवकरात लवकर सोलायचे तर कसे कराल? याचे उत्तर असे की पहिला बटाटा लगेच सोलायला घ्या.

परमार्थाचेही असेच आहे. लगेच सुरुवात करा. नेमी म्हणजे चक्राचा बाह्य भाग. हे चक्र इथे स्थिरावले म्हणून यास नैमिष्यारण्य म्हणतात. इथे निमिष मात्रात भगवंताची प्राप्त होते असे हे क्षेत्र आहे.कमीत कमी काळात इथे हे होऊ शकते. (डोळ्याची पापणी उघड झाप होते तो कालावधी म्हणजे निमीश).

हे इथले स्थान महात्म आहे. एखादे ठिकाणी स्थान महात्मा असेल, पण तिथे संत संगती घडेलच असे नाही. इथे दोन्हीही मिळणार आहे. या तीर्थाचे आणखी एक महत्व आहे. इथे दानाचे फार महत्व आहे. या नामे दान जे मोक्ष निधान...

असे तुकाराम म.म्हणतात. दधिची ऋषींनी त्यांच्या अस्थींचे दान केले. इथे निदान दानाचा संकल्प तरी करावा. मी स्वतःला या क्षेत्रात कथा करण्याचे भाग्य समजतो.

भागवत हा विषय संयम शिकण्याचा आहे. आपण एखादी गोष्ट सहज करतो पण मनात येऊनही ते न करणे हा संयम आहे. विषय भोगा पेक्षा विषयाचा त्याग करण्यात जास्त कष्ट पडतात.असे कष्ट झेलण्याला संयम म्हणतात. धुव हे परमेश्वराच्या शोधात 5 व्या वर्षी वनात गेले. वय लहान होते म्हणून त्याला भगवंत लगेच दर्शन देत नाहीत. त्यालाही संयम पाळावा लागला.संयम असल्या शिवाय भगवंत भेटत नाहीत. कोणतीही गोष्ट मनात आली की लगेच करू नये. थांबावे विचार करावा वाट पहावी.श्रद्धा असणे पुरेसे नाही सबुरीही असावी. श्रद्धा फळावर अधिकार सांगत नाही. संयम हवा. माझी कथा ही तभागवतातील घटने पेक्षा त्या तील वृत्तीचा शोध घेईल. क्रमशः.....

आरोग्य संजीवनी

दररोजच्या छोट्याछोट्या सवयी आरोग्यावर मोठा परिणाम करू शकतात !

ज्योतिर्मय साहित्य

आपण अनेकदा काही गोष्टी सहजपणे करतो.लघवी थांबवणं, अंधरुणावर मोबाईल ठेवणं, जेवताना पाणी गिळणं. पण यामागे शरीरावर होणारे दुष्परिणाम खूप गंभीर असू शकतात. आरोग्यविषयक वैज्ञानिक संशोधन आणि तज्ज्ञांच्या निरीक्षणातून सिद्ध झालेल्या अशा ८ घातक सवयी तुमच्या शरीरावर हळूहळू घात करतात, हे जाणून घ्या आणि वेळेत सावध व्हा !

लघवी थांबवणं : ही सवय किडनीवर ताण आणते. दीर्घकाळ लघवी रोखल्यास मूत्रपिंडात जंतुसंसर्ग होण्याचा धोका वाढतो. परिणामी, युरिनरी ट्रॅक्ट इन्फेक्शन () होऊ शकतो. विशेषतः महिलांनी ही सवय टाळणं अत्यंत महत्त्वाचं आहे.

सतत बोट मोडणं : बोट मोडताना जो आवाज होतो, तो बुडबुड्यांच्या फुटण्यामुळे असतो. परंतु ही सवय सातत्याने केल्यास सांध्यांभोवतीच्या स्नायूंचे ताण येतो. यामुळे भविष्यात सांधेदुखी किंवा वयापूर्वी सांधे झिजण्याचा धोका निर्माण होतो.

जेवताना भरपूर पाणी पिणं : अन्न

खात असताना जास्त पाणी पिल्यास पचनरस विरळ होतात आणि पचनक्रिया मंदावते. त्यामुळे अन्न पचन नीट होत नाही, गॅसेस, अपचन, पोट फुगण्याची समस्या जाणवू शकते.

सतत सलग बसून राहणं : ऑफिसमध्ये किंवा घरी तासून तास बसून राहणं आरोग्यास अत्यंत घातक आहे. यामुळे रक्तप्रवाह मंदावतो आणि शरीरात रक्ताच्या गाठी () निर्माण होण्याचा धोका वाढतो, ज्याचा परिणाम थेट हृदयावर होतो.

फोन उशाखाली ठेवून झोपणं : मोबाईलमधून होणारे रेडिएशन मेंदूवर परिणाम करतात. झोपेच्या वेळेस फोन

संकलन -
डॉ. प्रमोद डेरे (निसर्ग उपचार तज्ञ)
पिंपरी-चिंचवड, पुणे.
आरोग्यविषयक व्याख्याते व लेखक
संपर्क - ९२ ७९ ६६९ ६६९

डोक्याजवळ ठेवल्यास झोपेची गुणवत्ता बिघडते, डोकेदुखी, मानसिक अस्वस्थता, आणि थकवा वाढतो.

खूप गरम अन्न खाणं : खूप तापलेल्या

अन्नाचा थेट संपर्क अन्ननलिकेशी होतो आणि त्यामुळे ती जळते. दीर्घकाळ ही सवय राहिल्यास अन्ननलिकेच्या पेशींमध्ये बदल होऊन कॅन्सरचा धोका निर्माण होतो.

कानात कापसाचे बड्डे वापरणं : आपण समजतो तितके हे निरुपद्रवी नाहीत. वारंवार वापर केल्यास कानाच्या आतील भागाला इजा होते आणि ऐकण्याची क्षमता कमी होऊ शकते. यामुळे ऐकू येण्यात अडथळा निर्माण होतो.

पोटावर झोपणं : ही झोपेची चुकीची पद्धत असून त्यामुळे मणक्यावर अनावश्यक ताण येतो. पाठदुखी, मणक्याचा वेदना, झोपेत वळण घेण्यास त्रास अशा समस्या उद्भवू शकतात.

निष्कर्ष : हे सर्व मुद्दे लहान वाटले तरी त्यांच्या दुष्परिणाम खूप मोठे आणि दीर्घकालीन असतात. जर आपण आरोग्याकडे गांभीर्याने पाहत असाल, तर या सवयी आजच बदलवा आणि शरीरासोबत मनालाही स्वस्थ ठेवा.

सामाजिक कार्यकर्ते संजय भिसे यांचा वाढदिवस विविध उपक्रमांनी साजरा

ज्योतिर्मय साहित्य
पुणे - पिंपरी चिंचवड महानगरपालिकेच्या स्वच्छ सर्वेक्षण २०२६ अंतर्गत देशात अचल क्रमांक मिळवण्यासाठी जे प्रयत्न केले जात आहेत त्याचा एक भाग म्हणून पिंपळे सौदागर प्रभागातील भाजपाच्या नवनिर्वाचित नगरसेविका कुंदाताई भिसे यांचे पती संजय भिसे यांनी आपल्या वाढदिवसानिमित्त परिसरातील दोनशे सोसायट्यांना कचरा संकलनासाठी डस्टबीनचे वितरण करण्याचा संकल्प केला. याअनुषंगाने दोन सोसायटी मधील रहिवाशांकडे सोमवार दि. ९ रोजी डस्टबीनचे वाटप करण्यात आले. या व्यतिरिक्त सामाजिक बांधिलकीच्या जाणिवेतून परिसरातील नागरिकांसाठी मोफत आरोग्य तपासणी शिबिर आणि गरजू विद्यार्थ्यांना पाचशे वही पेन पेन्सिलचे वाटप करून संजय भिसे

यांनी आपला वाढदिवस आगळ्या वेगळ्या पद्धतीने साजरा केला. पिंपळे सौदागर येथील उन्नतीच्या प्रांगणात झालेल्या या कार्यक्रमात संजय भिसे यांच्या या सामाजिक कार्याच्या उपक्रमाबद्दल ऑल सिनियर सिटीझन असोसिएशनचे अध्यक्ष डॉ. सुभाषचंद्र पवार, सचिव सखाराम ढाकणे, लिनियर गार्डन ज्येष्ठ नागरिक संघटनेचे अध्यक्ष अशोक वारकर तसेच दिलिप चौगुले, आर. के. पाटील, देवराव वैद्य, बाळकृष्ण चौधरी, कैलास कुंजीर, संजय सोनगे, डॉ. कुंदाताई भिसे आदींनी आपले मनोगत व्यक्त करून संजय भिसे यांना शुभेच्छा दिल्या. महाराष्ट्र राज्याचे उपमुख्यमंत्री अजित पवार यांच्या निधनामुळे अतिशय साधेपणाने वाढदिवसाचा हा कार्यक्रम साजरा करण्यात आला.

कुन्हाड

ज्योतिर्मय साहित्य
“तुहा बाप घरी असता त तेवढं लिंबाचं वाळक खोड तरी फोडून दिल असतं, ह्या पावसाच्या झडीन जळतण सापडना अन चुलखांड काही पेटेना,” माय ओसरीतली चूल स्वयंपाकासाठी पेटवताना बा ची आठवण काढत होती. तो दारोज रानातून घरी येताना दोन-तीन वाळलेल्या मोठ्या फांदांचे जळतण आणत असे. त्यामुळे तिला चूल पेटवायला कधी त्रास होत नव्हता. चुलीतल्या राखेवर घासलेटाचे दोन तीन थेंब ती मोठ्या काटकसरीने टाकायची मग माचीसच्या काडीने ते पेटवायची त्यावर छोट्या पातळ किलच्या, पळ्हाटीच्या काटक्या, ठेवायची हळूहळू ते पेटायचं. हे बघताना मला मोठी गंमत वाटायची. नंतर बा ने आणलेल्या काड्या एक लहान एक मोठी अशी ती चुलीच्या तोंडापाशी ठेवायची, आणि चुल पेटायची. पण आज चुल काही पेटत नव्हती! चार दिवसापासून पावसानं झडी लावली होती. अंगणात, रस्त्यावर खाळाखळा पाणी वाहत होतं. घर पत्राचं असल्यानं पावसाच्या थेंबाचा तडतड असा आवाज येत होता. चुलीच्या धुरामुळे घर, पत्रे काळे व्हायला नको म्हणून बाहेरच्या ओसरीतच मायन चूल मांडली होती. ओसरीच्या काही गळक्या भागातून पाणी टपकून चुलीवर छान नक्षीदार खड्डे पडले होते. चूल पेटवायचा मायचा प्रयत्न अजूनही सुरूच होता. उरल्या सुरल्या पळ्हाट्या, तुरीच्या काटक्या, चिंदक टाकून माय चूल पेटवतच होती. फुंकणीने थोड्याशा ठिणगीवर फुकत होती. सगळीकडे धूर पसरला होता. मधूनच तिच्या

नाकातोंडात, डोळ्यात धुर गेल्यामुळे ती अस्वस्थ होत होती. पदरानं गच्च डोळे दाबून काहीतरी पुटपुटत होती. पुन्हा फुंकणीने फुंकत होती. पण जळतण वाळलेलं नसल्याने चूल काही पेटत नव्हती! ओसरीतच मोठा लिंबाचा ओंडका खूप दिवसापासून बा न ठेवला होता. अडचणीच्या वस्तू जसं कुर्हाड, कासरे, कुदळ, फावड तो त्या ओंडक्याच्या पलीकडे भिंतीला खेटून ठेवायचा. ती एक हदच होती. त्या वस्तूंना बा आम्हाला हात लावू देत नसे. त्या लिंबाच्या खोडाकडे बघून माय म्हणाली, “हे खोड फोडून काही डिलप्या तरी फोडल्या असते मी, पण कुन्हाड नाही ना घरात! तुझा बा घेऊन गेला सोबत, आता मी काय करू? माय हतबल झाली होती. पावसाची रीपरीप थोडी कमी झाली होती. संध्याकाळचे सात वाजले नसतील पण भरलेलं आभाळ, पाऊस यामुळे काळोख दाटून आला होता. घरात विजेचा एक बल्ब लावलेला

होता. पण वीज गायब होती. आईने कंदील पेटवून ओसरीला अडकवला तेवढाच काय तो उजेड! मी आणि माझा लहान भाऊ आईच्या शेजारी कोरड्या जागेवर पोतं टाकून बसलो

होतो. मायची ओढाताना बघत होतो. इतक्यात बा ची पावलं वाजली. “बा आला!” आम्ही भावंडं ओसरीच्या दाराकडे पळालो. “अर थांबा, मी ओला झालो आहे, येऊ नका माझ्याजवळ, हे घ्या,” त्याच्या हातात छोटी पिशवी होती. ती माझ्याकडे देत तो हातातली कुन्हाड ओंडक्याच्या पलीकडे ठेवून, ओल्या अंगांनं न्हाणी घराकडे वळला, “अन हे

काय? केवढा धुपट!” सगळी परिस्थिती त्याच्या लक्षात आली होती. बा ला बघून मायला आनंद झाला होता. कोरडं उपरणं देत ती त्याला म्हणाली, “बरं झालं आला, पहिले ते लिंबाचं खोड फोडून घ्या, चूल पेटेना लेकरं भुकेली झाली कवाची” “थांब मग! कापड नंतर बदलतो, पहयले ढिलप्या काढून देतो तुला” बा आला तेव्हापासून त्याच्या कापडामधून पाणी निथरत होतं. बुटात पाणी साचलं होतं, डोक्याला बांधलेल्या उपरण्यातून पाणी निथळून त्याच्या नाकाच्या टोकदार शेंड्यावर थेंब बसून थांबत होतं. तो थंडीने काकडत होता. बा उंच, देखणा होता. धारदार नाक, उंच कपाळ आवाजही जबरी होता त्याचा, ओल्या अंगानच त्यान कोपण्यातली कुर्हाड उचलली, तिचं एक टोक ओंडक्यावर अडकवून त्याला ओढत बाहेर घेतलं. पाऊस थांबला होता. पण अंगणात चिखल झालेला होता. उंच भाग पुढे आणि उतरता भाग स्वतःकडे करून त्यान खोड समोर घेतलं, उजवा पाय जवळच्या भागावर ठेवून दोन्ही हातांनी कुर्हाड धरून हलक्या हाताने जिथे दिलिपी सहज निघेल तेथे मारू लागला, खोड टणक असल्याच त्याला कळलं होतं.

उडत होता. त्याच्या श्वासाचा जोराचा हुंकारा काळोखाला भेदत होता. कंदीलाच्या अंधुक प्रकाशात तो खोडावर अचूक घाव घालत होता! एक पाय ओंडक्यावर, हात कुर्हाड घेऊन उंच हवेत, ओलं अंग, त्याच्या हुंकाराचा आवाज आणि त्याचा अचूक घाव,,! बा मला एखाद्या योद्ध्यासारखा भासत होता! पाहता पाहता त्यानं खोड फोडून काढलं. आजूबाजूला उडालेल्या किलच्या, ढलप्या एका फुटक्या लोखंडाच्या टोपल्या जमा केल्या. कित्येक दिवसापासूनच लिंबाचं मजबूत खोड बा न चुरा केल होतं! किलच्या उडून लागू नये म्हणून आम्ही भावंड व माय ओसरीच्याच्या दरवाज्यातून बा ला न्याहाळत होतो. आपला बा किति भारी अशी काही भावना मनात त्याला बघून येत होती. भरलेल्या ढिलप्याच टोपलं त्यान चुलीपुढं आणून ठेवलं. मायकडे बघून म्हणाला, “घे,पेटव चूल” माय हसली, तिने चुल पेटवली, ढणाढणा जाळ झाला, सारी ओसरी उजेडान उजळून निघाली! मायन बा साठी पाणी तापवलं, त्याला उतरून दिलं, पिशवीत आणलेलं भातकं भिजलं होतं. केळी तेवढ्या आम्ही भावंडांनी खाल्ल्या. बा न आंघोळ केली. कोरडी कापड घातली. डोकं पेटवली, ढणाढणा जाळ झाला, दोन्ही भावंडांच्या मुध्ये पोत्यावर येऊन बसला. लहान्याला उचलून मांडीवर घेतल, एका हाताने मला पोटाजवळ ओढून घेतलं, चुलीच्या उजेडापेक्षा त्याचा स्पर्श मला जास्त उब देवून गेला. त्याचे घट्टे पडलेले हात आमच्या डोक्यावरून फिरत होते. तो आम्हा तिचा माय लेकरांकडं डोळे भरून बघत होता,,!

“अथातो ब्रह्मजिज्ञासा”.....

ज्योतिर्मय साहित्य
अपौरुषेय वेदांचा श्री गणेशा इतका उन्नत की पहिले अक्षर समजण्यासाठी किती तरी तपश्चर्या, पूर्वपुण्याई व गुरू कृपा लागते. एक अक्षर फक्त “अथातो”!!
“या आपण सगळे मिळून ज्ञान मिळवू जे अतिशय गुह्य, मौल्यवान व स्व कष्टसाध्य तर आहेच ज्यासाठी गुरू कृपा लागते”.
हा दिव्य शोध घेण्याची इच्छा होणेच महाकठीण आहे! म्हणूनच संसारचक्र थांबत नाही. या चक्रात अडकूनच मायेचा हा पसारा अतिशय मधुर तितकाच खरा वाटतो, भासतो. पण मनुष्य जन्माचे सार्थक मात्र या चक्रात न अडकता यातून समाधानाने बाहेर पडणे आहे. कोणता तरी एक क्षण आपल्या विचारात आम्लाग्र बदल घडवून आणतो. फक्त विचारच यातून मार्ग काढू शकतात बाकी विशेष काही करायची गरज नाही. संसारात राहूनही जनकासारखे, भरतासारखे अलिप्त राहता येण्याची मुभा मनुष्याला प्राण्यांपासून वेगळे व मौल्यवान करते.
असे हे अथातो चे वर्णन आहे की नाही भगवद्वाच्य !! भगवंतावरच विश्वास ठेवून “या , आपण सगळे भगवद् मार्ग आचरणात आणू या” असे आवाहन किती सरळ

तितकेच कठीण आहे. धर्मजिज्ञासा असो की ब्रह्मजिज्ञासा असो की आत्मजिज्ञासा असो, सगळे विचार भगवंताकडेच खेचतात. ते केले तर आपण पूर्ण समाधानी होऊ शकतो ही ग्वाही भगवंत स्वतः देतात मग तो सत्याचा मार्ग सापडणे, भावणे, त्यानुसार चालणे व चालत असताना इतरांनाही बोलवणे हे ते सूत्र आहे!
भगवंत सहज साध्य आहे फक्त ते आकर्षण जाणवणे हे ते महत्वाचे आत्म परिवर्तन आहे.
वेद अपौरुषेय आहेत हाच एक चमत्कार! ते नष्ट होणार नाहीत हा दुसरा चमत्कार! एक शब्द जर इतका सखोल आहे तर आत काय असेल याची स्वबुद्धीने कल्पना केली तर नतमस्तक झालेले शीर वर होणारच नाही याची खात्री आहे.
पुढे अभ्यास केला काय किंवा न केला काय? आपण तो मार्ग स्वीकारला की भगवंत पुढे आहेतच.....
दिसला एकदा तो की सोडत नाही व आपापल्या कर्माप्रमाणे गती देण्यासाठी तोच समर्थ आहे असे जाणून कृतकृत्य होणे तसे सोपे आहे, नाही का?
महाज्ञाने येन गतः स पंथः.....
भगवंत हृदयस्थ आहे.

अपर्णा पराजपे, पुणे मो. 95030 45495

मूल मराठी लेखक-सचिन वसंत पाटील हिन्दी भावानुवाद-डॉ. मीना श्रीवास्तव

मेहनत की रोटी

आगे.....
सुबह सुबह उठते ही एक ही विचार का भूत उसपर सवार रहता कि आज ओपन क्या आया? शाम के ढलते ही क्लोज क्या आया यह देखकर ही वह निद्राधीन होता। उसकी जिंदगी अब इस 'ओपन' और 'क्लोज' के छोटेसे दायरे में कैद हो कर रह गई थी। आजकल वह घर पर कभी कभार ही आता था। उसका मानसिक संतुलन बिगड़ता जा रहा था। बुरी संगत के चक्कर में आकर अब तो उसने शराब पीना भी शुरू कर दिया था। वह घर में कभी कभार ही किसी से बातचीत करता; जब पत्नी की किचकिच शुरू हो जाती तो चुपचाप टपरी की ओर भागता। जब आंकड़ों पर लगाने के लिए यहाँ-वहाँ से पैसे मिलना बंद हो जाते, तो वह घर की चीजें चुराकर बेच देता था। इस कारण घर का सामान होले होले कम होता चला गया। पत्नी को शक के घेरे ने जकड लिया। घर में भी बात-बात पर कहा-सुनी होने लगी। नतीजन उसने घर आना ही बंद कर दिया। बस, फटी जेब के पैसे खत्म हो जाते, तभी वह घर आने लगा, पत्नी से झगड़ते हुए पैसे मांगने लगा। बच्चे मुंह लटकाए हैरान होकर अपने बाप की यह घिनौनी बहादुरी देखने पर मजबूर हो जाते। उसकी पत्नी के लिए घर चलाना मुश्किल हो गया।
पड़ोसी भी देते-देते थक चुके थे। रोज के मरे पर कौन आसू बहाए? बालों का जंगल बिखरा हुआ, दाढ़ी बढ़ी हुई! इस दयनीय अवस्था में विनायक गाँव में निरुद्देश भटकने लगा। उसके दिमाग में आंकड़ों के सिवा कोई अन्य विचार घुस नहीं पा रहा था। मानों वह बाढ़ के गहरे पानी में गोते लगा रहा था। वह एक ऐसे विकराल बवंडर में फँस गया था, जहाँ से निकलने का कोई रास्ता नहीं था। तेज तूफान उसके चारों ओर घूम रहा था। वह अपने होशोहवास पूरी तरह खो चुका था। आंकड़ों की मजबूत श्रृंखलाओं की भारी पकड़ में वह कैद हो गया था।
आंकड़ा निश्चित रूप से लगाने के बारे में एकाध सही और अधिकतर गलत अनुमान लगाए जाते। सुबह उठते ही नाई का चेहरा देखना, या फिर किसी अखबार में छपे कार्टून की चौखट के अंदर एक गुप्त आंकड़ा दिखाई देना, जो अधिकांश रूप से सही बैठने का अंदेशा होता। बारम्बार हिसाब में आनेवाला एक ही आंकड़ा, सड़क पर दिखाई देनेवाले कारों के नम्बर, उन्हें जोड़कर आने वाला भाग्यशाली अंक, और ऐसे कितने ही आंकड़ा लगाने वारों के बेहिसाब तर्क-वितर्क लगते रहते।
क्रमशः

ज्योतिर्मय
Mutual Fund Online
Sahishai.....
म्युच्युअल फंड ऑनलाईन
विनोद शिराळकर 9325383999

मार्केट कॅप्स

मित्रांनो म्युच्युअल फंडाचा विषय निघाला की त्यांचे प्रकार पण चर्चेत येतात...
लार्ज कॅप, मिड कॅप, स्मॉल कॅप इत्यादी इत्यादी.
हे मार्केट कॅप्स काय असतात असा प्रश्न तुम्हाला नक्कीच पडला असेल..होय ना?
चला आज मार्केट कॅप म्हणजे काय ते जाणून घेऊया.
सेबीने (सेक्युरिटी अँड एक्सचेंज बोर्ड ऑफ इंडिया) मार्केट लिस्टेड कंपन्यांचे तीन प्रकार केले आहेत.
हे प्रकार कंपनीच्या भांडवलाच्या आधारे केले आहेत. सगळ्यात जास्त भांडवल असलेल्या कंपनीचा क्रमांक एक.. आणि त्या नंतर येणाऱ्या ९९ कंपन्या या लार्ज कॅप मधे असतात. म्हणजे भांडवल क्षमतेच्या दृष्टीने मोठ्या असलेल्या पहिल्या शंभर कंपन्या म्हणजे लार्ज कॅप कंपन्या.
या शंभर कंपन्यांच्या पुढे येणाऱ्या २५० कंपन्या म्हणजे मिड कॅप कंपन्या आणि या लार्ज आणि मिड कॅप मिळून २५० कंपन्यांच्या नंतर ज्या आहेत त्या स्मॉल कॅप कंपन्या. अगदी शाळेत जसे जास्त मार्क्स घेणारे पहिले १० विद्यार्थी, नंतर मध्यम विद्यार्थी आणि उरलेले फक्त पास होऊ शकणारे विद्यार्थी अशी काल्पनिक गटवारी असते तशीच ही कंपन्यांची गटवारी.
क्रमशः

आम्ही तुमचे पुस्तक प्रकाशित करू!

प्रत्येक लेखकाचं एकच स्वप्न असते ते म्हणजे माझ्या कवितांचे, लेखांचे, कथांचे, कादंबरीचे पुस्तकात रूपांतर व्हावे व ते जास्तीतजास्त वाचकांपर्यंत पोहोचवे, मग हे स्वप्न आम्ही पूर्ण करू. उत्कृष्ट छपाई, साजेसे मुखपृष्ठ अगदी कमी वेळेत व अगदी बिनचूक. मग वाट कसली बघता तुमचे स्वप्न पूर्ण करा ज्योतिर्मय प्रकाशन सोबत. लगेच कामाला लागू व आम्हाला खाली दिलेल्या नंबरवर संपर्क करा. ज्योतिर्मय प्रकाशन
पुणे # छ. सभाजीनगर
संपर्क : 7743 81 8559

ज्योतिर्मय प्रकाशन
साहित्याचे विद्यपीठ

साहित्यिक मित्रांनो, आता लिहा बिनधास्त कारण आता तुमच्या साहित्याला प्रकाशित करण्यासाठी आले आहे एक भव्य व्यासपीठ

ज्योतिर्मय
साहित्याचे विद्यपीठ

"ज्योतिर्मय" साहित्याचे विद्यपीठ.
साहित्यावरील प्रत्येक घटना, कथा, कविता, लेख, परीक्षण, पुरस्कार, संमेलन प्रत्येकाची नोंद आम्ही घेणार, मग विचार कसला करता! हो जाओ शुरु....
या व्यासपीठावर तुमचे सर्वांचे स्वागत आहे.
- संजय व्यापारी, संपादक 7743918559
ज्योतिर्मय-साहित्याचे विद्यपीठ

ऑनलाईन औषधोपचार

आता सर्वकाही झाले आहे ऑनलाईन मग आजारपणात पण घरकसल्या औषधोपचार घ्या. हुद्देही जाणवतील तरक नाही, वेळ व पैसा वाचवा 100 % खात्रीशीर इलाज, पुस्तक, वारिरीक कवच, कवच गोथी कोणालाही सांगाण्यास काज वाटते अशा वेळेस फक्त फोवर सुनी तुम्हा आजार सांगू शकता व त्यावर आधुनिक पद्धतीने हमाखाव उपचय केता जाईल. पोस्टाने औषध पाठविल्या जातील, प्रसिद्द आधुनिक औषध, आतपर्वत ५, ३७ वर्षाचा अनुभव, 200 पेक्षा अधिक पुरस्कार प्राप्त, 2 आर्योपेक्षा अधिक विविध शैक्षणिक समस्येसत रणगार वसुधी उपचार, आतपर्वत ५, ऑनररी डॉक्टरेटच्या पदव्या देऊन विविध संस्थानी त्यांना सम्मानित केले आहे. त्यांच्या या कार्याची नोंद लंडन बूक ऑफ वर्ल्ड रेकॉर्ड, औषधिक बूक ऑफ वर्ल्ड रेकॉर्ड, एशियन बूक ऑफ वर्ल्ड रेकॉर्ड, हुज-हु-हुन एशिया रेकॉर्ड्स मध्ये विक्रमी नोंद झालेली आहे. सेक्स विषयक कोणताही प्रॉब्लेम असेी फक्त एकदा फोन करा व मार्गदर्शन घ्या. व तुमचे प्रश्न सोडवा.

Dr Shaikh A H - 98606 99906

॥ नमस्कार माझा सद्गुरु रामदासा ॥

ज्योतिर्मय साहित्य

नारायण सूर्याजीपंत ठोसर म्हणजेच समर्थ रामदास म्हणजे रामदास स्वामी यांचा जन्म २४ मार्च १६०३

जांब, जिल्हा जालना येथे झाला. लहानपणी ते खोडकर होते पण अतिशय बुद्धिमान होते साहसी होते. झाडावर उड्या मारणे, पुरात पोहणे, घोड्यावर रपेट करणे, या गोष्टीत ते तरबेज होते. त्यांची आठ मित्र होते. एक सुतार, दुसरा गवंडी, तर एक लोहाराचा, एक गवळ्याचा, आणि या मित्रांच्या सहवासात त्यांनी त्या त्या व्यवसायाचे उत्तम ज्ञान प्राप्त करून घेतले होते. निरीक्षण आणि अनुभवाने सर्व गोष्टी शिकल्या होत्या. एकदा ते लपून बसले होते, काही केल्या सापडत नव्हते. अखेर ते सापडले तेव्हा त्यांना काय करीत होतास असे विचारणार ते आईला म्हणाले “मी विश्वाची चिंता करतो”. तेव्हा या मुलाला संसारात अडकवले तर ताळ्यावर येईल या कल्पनेने त्यांचे वयाच्या बारावी वर्षी लग्न ठरविले. लग्नात “सावधान” हा शब्द उच्चारताच तो ऐकून ते नेसलेल्या व पांघरलेल्या वस्त्रांनिशी मंडपातून पळाले. लोकांनी खूप पाठलाग केला परंतु ते हाती लागली नाही.

तिथून निघून ते पायी चालत चालत पंचवटीत आले व रामाचे दर्शन घेतले. ते नाशिक टाकळीला आले. समर्थानी बारा वर्षे तपस्या केली. तिथेही त्यांनी आपल्याला ओळखू नाही म्हणून रामदास हे नाव धारण केले. १६२१ ते १६३३ असे बारा वर्षे ते टाकळी येथे राहिले. तेथे साधना केली रोज ब्राह्म मुहूर्तावर ते सूर्यनमस्कार घालत. राम नामाचे १३ कोटी वेळा नामस्मरण करून झाल्यावर त्यांनी कार्याला आरंभ केला. त्यांनी साक्षात प्रभू रामचंद्रांना सद्गुरु मानले. तिथेच त्यांनी वेद उपनिषदे व शास्त्रे याचा अभ्यास केला. रामाची उपासना केली, प्रार्थना केली, करुणाष्टके लिहीलीत. सदा सर्वदा योग तुझा घडवावा। तुझे कारणे देह माझा पडावा। उपेक्षु नको गुणवंता अनंता। रघुनायका मागणे हेचि आता.....

तुजविण रामा मजकंठवेना हिच ती करुणाष्टके आहेत..

आहेत बारा वर्षे तीव्र उपासना केल्यानंतर त्यांना आत्मसाक्षात्कार झाला असे म्हणतात. त्यावेळी त्यांचे वय २४ वर्षाचे होते. नाशिक टाकळी येथे त्यांनी गोमय,गाईच्या शेणापासून हनुमंताची स्थापना केली. हनुमान हे शक्तिशाली, बुद्धीची देवता आहे आणि त्यामुळे तिची उपासना केली पाहिजे असा समर्थाचा या मागचा विचार होता. इथले तपश्चर्या नंतर त्यांनी बारा वर्षे भारतभर भ्रमंती केली. निरनिराळ्या ठिकाणांच्या समाजाच्या स्थितीचे निरीक्षण केले. भारतभर भ्रमंती केल्यानंतर ३६ व्या वर्षी रामदास स्वामी पैठणला परत आले व पैठणला ते एकनाथांच्या वाड्यातच उतरले होते.

॥ जय जय रघुवीर समर्थ॥ या गर्जनेने मरगळलेला महाराष्ट्र जागा झाला. प्रभू श्री रामचंद्र आदिशक्ती तुळजाभवानी आणि शक्तीचे उपासनासाठी श्री हनुमंत या तीन देवतांची उपासना केली.

सामर्थ्य आहे चळवळीचे, जो जो करील तयाचे। परंतु, तेथे अधिष्ठान पाहिजे। भगवंताचे।

यानुसार त्यांनी भगवंतांची अधिष्ठान असलेली चळवळ

निर्माण करण्याचा प्रयत्न केला समाज प्रबोधन करण्याचे समर्थांचे मुख्य उद्दिष्ट होते .त्यांनी भक्तिमार्गाचा प्रसार केला. भक्ति केल्यामुळे देव निश्चितपणे प्राप्त होतो असे त्यांनी दासबोधत सुरुवातीला सांगितले आहे.

त्यांनी स्वतः बारा वर्षे नामस्मरण व भक्ती केली त्याचा प्रसार केला ते म्हणत “ज्या घरांमध्ये रामराम नाही ते घर सोडून खुशाल अरण्यात निघून जावे.

ते महाराष्ट्रातील समर्थ संप्रदायाचे संस्थापक होते.

शुका सारखे पूर्ण वैराग्य ज्याचे विशिष्टा परी ज्ञानयोगेश्वराचे कवी वाल्मीका सारखा मान्य ऐसा नमस्कार माझा सद्गुरु रामदासा.... असे वामन पंडितांनी समर्थ रामदासांना उद्देशून लिहिले आहे.

दास मारुती, चाफळ. वीर मारुती, चाफळ. खडीचा मारुती, शिंगणवाडी, चाफळ. प्रताप मारुती, माजगाव, चाफळ.

उन्नज मारुती, तालुका कराड. शहापूर मारुती, उन्नज जवळ. मसूर मारुती, तालुका कराड. बहे बोरगाव कृष्णामाई मारुती, जिल्हा सांगली. शिराळा मारुती,बत्तीस शिराळा, जिल्हा सांगली. मंडपाळे मारुती, जिल्हा कोल्हापूर. पारगाव मारुती, जिल्हा कोल्हापूर. अशा अकरा मारुतीची स्थापना त्यांनी केली. गावोगावी मारुतीची मंदिरे बांधली. मारुती शक्ती देवता असल्याने मंदिराच्या परिसरात ते तरुणांना संघटित करीत आणि व्यायामाची प्रेरणा देत होते.

समर्थ रामदासांनी अकरा मारुती स्थापना केली तसेच

जांब, चाफळ ,सज्जनगड ,डोणगाव, शिरगाव, कनेरी ,या ठिकाणी मठाची स्थापना केली.समर्थानी हजरचे जवळपास मंदिरे, मठ, स्थापन केले.

श्रीक्षेत्र काशी विश्वनाथ ,वाराणसी दशाश्वमेध घाट येथे श्रीसमर्थ सद्गुरु रामदास स्वामींनी श्रीहनुमान मारुती मंदिर, गोमय मारुती मंदिर स्थापन केले.

समाजाविषयीच्या चळवळीतून समर्थानी मोठीच वाग्मय निर्मिती केली.ग्रंथराज दासबोध, मनाचे श्लोक, करुणाष्टके, आत्माराम, भीमरूपी स्तोत्र, गणपतीची आरती, शंकराची आरती,देवीची आरती, याची रचना केली. समर्थ रामदासांनी जवळपास ८० ते ९० आरत्या लिहिले आहेत.

करुणाष्टके, आत्माराम, भीमरूपी स्तोत्र, गणपतीची आरती, शंकराची आरती,देवीची आरती, याची रचना केली. समर्थ रामदासांनी जवळपास ८० ते ९० आरत्या लिहिले आहेत.

दिलीप देशपांडे
८९९५६६९१७

ग्रंथराज दासबोध या ग्रंथाची निर्मिती लिखाण शिवधरघळ येथे केली. आपल्या ग्रंथाच्या माध्यमातून जीवनात आलेल्या अनेक अनुभवातून समर्थ रामदासांनी लोकांना समाजात कसे राहावे कसे वागावे याविषयी अनेक प्रकारांनी मार्गदर्शन केले आहे व संदेश दिले आहेत.

मना सज्जना भक्ती पंथेची जावे तरी श्रीहरी पावी जे तो स्वभावे जनी निंध ते सर्व सोडूनि द्यावे जनी वंध ते सर्व भावे करावे..... असे २०५ मनाचे श्लोक लिहिलेत.. त्या प्रत्येकात त्यांनी मार्गदर्शन केले आहे.

समर्थानी राष्ट्र उभारण्यासाठी कार्य केले तसेच लोकशिक्षण, प्रपंच, परमार्थ, विवेक, यावर भर दिला. कारण यातूनच राष्ट्र उभे राहते स्वराज्य स्थापन होते लोकांनी साक्षर व्हावे यासाठी त्यांनी लिहिण्याची वाचण्याची सवय लागावी.. म्हणून ते म्हणतात

दिसा माजी काहीतरी लिहावे प्रसंगी अखंडित वाचीत जावे.. पुढे म्हणतात

जे जे आपणासी ठावे तेथे शिकवावे शहाणे करून सोडावे सकाळ जन.

पुढे ते म्हणतात प्रपंच सोडून परमार्थ केला तर केवळ आत्मनांद होईल, परंतु प्रपंच करून परमार्थ केला तर राष्ट्रावृत्ती होईल म्हणूनच...

प्रपंची जे सावधान । तोचि परमार्थ करील जाण।

प्रपंची जो अप्रमाण। तो परमार्थी खोटा।।

छत्रपती शिवाजी महाराज हे समर्थ रामदास स्वामींच्या विचाराचे होते तसेच स्वराज्य रक्षणासाठी समर्थ शिवाजी महाराज सोबत होते. ३१ नोव्हें.१६७८ मध्ये समर्थ रामदास स्वामींना एक विस्तृत पत्र लिहून काही गावे भेट म्हणून दिली होती अशीही नोंद आहे.

निश्चयाचा महामेरू, बहुत जनांसी आधारू अखंड स्थितीचा निर्धारू, श्रीमंत योगी, यशवंत ,कीर्तीवंत, सामर्थ्यवंत, वरदवंत, पुण्यवंत ,नीतीवंत, जाणता राजा असे छत्रपती शिवाजी महाराजांचे वर्णन समर्थ रामदासांनी केले आहे.

श्रीसमर्थ रामदासांनी आपल्या मठांमध्ये जे नियम घालून दिले होते त्यापैकी एक नियम होता, रामदासी संप्रदायातील अनुग्रहित किंवा उपासक स्त्रियांना मठातील स्वयंपाक वा स्वयंपाकाशी संबंधित कोणतीही कामे न देण्याचा. त्यामुळे मठात स्वयंपाक करण्यापासून ते जेवण वाढण्यापर्यंतची सर्व कामे पुरुष उपासक करत. नित्यनियमाने

त्यांच्याकडून केली जाणारी स्वयंपाकादी कामे किंवा स्वच्छतेची कामे स्त्रियांना न देण्याचा आणि अन्य महत्त्वाच्या क्षेत्रातील कामे करण्याचा पायंडाच श्रीसमर्थानी आपल्या मठांमध्ये पाडला.

याशिवाय, उपासक म्हणून रामदासी मठांमध्ये आलेल्या स्त्रियांना लिहिण्या-वाचण्यासारखी बौद्धिक व दफ्तरी कामे देण्याचा नियम श्रीसमर्थानी आखून दिला होता. हा नियम देशभरातील आठ राज्यात शिल्लक असलेल्या २५० हून अधिक मठांमधून आजही पाळला जातो !

पुरुषांप्रमाणेच स्त्रियांनाही परमार्थाचा अधिकार आहे असे श्रीसमर्थाने मत होते. स्त्रियांनी धर्म आणि अध्यात्म या दोन्ही ठिकाणी नेतृत्व करावे अशी एक वेगळीच भूमिका श्रीसमर्थ रामदासांनी मांडली होती आणि त्यानुसार त्यांनी आचरणही केले. मठांवर मठाधिपती म्हणून श्रीसमर्थानी स्त्रियांची नेमणूक केली. ज्या स्त्रियांना लिहिता- वाचता येत नसे त्यांना रामदासी मठांमध्ये लिहायला व वाचायला शिकविले जाई. लिहिण्या-वाचण्यास आल्यानंतर त्या स्त्रियांना विविध ग्रंथांचा अभ्यास, पारायणे, जप-जाप्य -अनुष्ठाने करू दिली जात. उपासक स्त्रियांना लिहिण्या-वाचण्यास शिकवून श्रीसमर्थानी स्त्रियांचे सबलीकरण केले !

सातारा जिल्ह्यातील सज्जनगड हे महाराष्ट्रातील समर्थ संप्रदायाचे पवित्र क्षेत्र आहे. या ठिकाणी शके १६०३, सन १६८१ रोजी माघ वद्य नववीला रामदास स्वामींनी समाधी घेतली. शेवटचे पाच दिवस त्यांनी श्रीरामाचे मूर्ती समोर बसून निर्जल उपावास केला. राम राम जप करीत पदासनामध्ये बसून ते ब्रह्मलीन झाले. त्याच ठिकाणी हि समाधी आहे म्हणून या तिथीला “दासनवमी” असे म्हणतात. या समाधीवर रामाची मूर्ती बसवून देऊळ बांधले आहे. दास नवमीला या ठिकाणी म्हणजे सज्जनगडावर अनेक ठिकाणाहून लाखोच्या संख्येने भाविक आपली हजेरी लावतात.दर्शनाचा लाभ घेतात.

॥ जय जय रघुवीर समर्थ.॥

भारतीय मजदूर संघाचे २१वे त्रैवार्षिक अखिल भारतीय अधिवेशन संपन्न

पुढील तीन वर्षासाठीची अ. भा. कार्यकारिणीची घोषणा

ज्योतिर्मय साहित्य

जगन्नाथ पुरी (ओडिशा), भारतीय मजदूर संघाचे तीन दिवसीय २१वे त्रैवार्षिक अखिल भारतीय अधिवेशनी धर्मनगरी जगन्नाथ पुरी येथे यशस्वीरीत्या संपन्न झाले.६ ते ८ फेब्रुवारी २०२६ या कालावधीत पार पडलेल्या या राष्ट्रीय अधिवेशनात देशभरातील विविध क्षेत्रांतील हजारो प्रतिनिधींनी सहभाग घेतला.अधिवेशनात कामगारांच्या हिताशी निगडित गंभीर राष्ट्रीय प्रश्नांवर सखोल चर्चा व मंथन करण्यात आले. अधिवेशनाच्या अध्यक्षीय भाषणात अखिल भारतीय अध्यक्ष एस. मलेशम यांनी देशातील कामगारविरोधी धोरणांवर तीव्र चिंता व्यक्त केली. त्यांनी जाहीर केले की दि. २५ फेब्रुवारी २०२६ रोजी देशभरातील सर्व राज्यांतील जिल्हा स्तरावर जिल्हाधिकारी कार्यालये, शासकीय कार्यालये, कामगार कार्यालये व ई-कार्यालयांसमोर धरणा आंदोलन करण्यात येईल.

या आंदोलनाच्या माध्यमातून कामगार हितांचे संरक्षण, कामगार संहितांमधील (लेबर कोडस) आवश्यक सुधारणा, तसेच “सरकार जागे व्हा” या मागणीसाठी जनजागृती करण्यात येणार आहे.

नवीन अखिल भारतीय कार्यकारिणीची घोषणा (कालावधी २०२६२०२९)

अधिवेशनाच्या अंतिम दिवशी पुढील तीन वर्षांसाठी नवीन अखिल भारतीय कार्यकारिणीची सर्वसम्मतीने घोषणा करण्यात आली.

एस. मलेशम (तेलंगाणा) अखिल भारतीय अध्यक्ष
सुरेंद्र कुमार पांडे (छत्तीसगड)

मल्लेश्यम राष्ट्रीय अध्यक्ष

सुरेंद्रकुमार पांडे

अॅड. डी. अनिल

महामंत्री, बी. सुरेंद्रन - संघटन मंत्री तसेच महाराष्ट्रातील अनिल दुमणे यांची अखिल भारतीय सचिव म्हणून, मोहन येणुरे क्षेत्रीय सहसंघटक, जयंत देशपांडे, असंघटित क्षेत्र प्रमुख, शर्मिला पाटील व तृप्ती आळती महिला विभाग प्रमुख निवड जाहीर करण्यात आली.

अधिवेशनातील प्रमुख संकल्प व उराव - अधिवेशनात कामगारांच्या जीवनमानात सुधारणा करण्यासाठी खालील महत्त्वाचे उराव एकमताने मंजूर करण्यात आले

कामगार कायद्यांचे सार्वत्रिकीकरण : कोणताही भेदभाव किंवा अपवाद न ठेवता सर्व श्रेणीतील कामगारांवर कामगार कायदे समानपणे लागू करण्यात यावेत.

ठेका प्रथेतील सुधारणा : ठेका कामगारांचे शोषण कायमचे थांबवण्यासाठी विद्यमान कायदांत कठोर सुधारणा करण्यात याव्यात.

आंगणवाडी कर्मचाऱ्यांचा सन्मान : आंगणवाडी सेविका व मदतनीस यांना “मानधन” ऐवजी शासकीय कर्मचारी दर्जा, योग्य वेतन व संपूर्ण सामाजिक

सुरक्षा लाभ देण्यात यावेत.

त्रिपक्षीय यंत्रणेची पुनर्बहाली :सरकार, नियोक्ता व कामगार यांच्यातील त्रिपक्षीय संवाद यंत्रणा पुनरुज्जीवित करून ती नियमित व प्रभावी करण्यात यावी.

भरती प्रक्रिया : शासकीय व सार्वजनिक क्षेत्रातील ‘जनरल भरती’वरील बंदी तात्काळ उठवून युवकांसाठी रोजगाराच्या संधी उपलब्ध करून देण्यात याव्यात.

कामगार संहिता : सोशल सिक्स्युरिटी कोड व वेज कोड तातडीने आणि प्रभावीपणे अंमलात आणण्यात यावेत.

स्क्रीम वर्कर्स : सर्व स्क्रीम वर्कर्सना शासकीय कर्मचारी दर्जा देण्यात यावा.

पी फ, ई.एस.आय, पेन्शन, ग्रेजुएटी, बोनस मागणीबाबत सरकारने सकारात्मक निर्णय न घेतल्यास २५ फेब्रुवारी रोजी या दिवशी जिल्हाधिकारी कार्यालय समोर आंदोलन करून *सरकार जगाव* देशभर करण्याचा निर्णय करण्यात आला आहेत.

याशिवाय अधिवेशनात कंत्राटी कामगार क्षेत्रातील आव्हाने व कामगार

सुरक्षेसंदर्भातील विशेष उराव देखील मंजूर करण्यात आले.

या २५ फेब्रुवारी सरकार जगाव आंदोलनात कंत्राटी कामगारांनी मोठ्या संख्येने सहभागी होवून न्याय हक्कां करिता संघर्ष करावा असे आवाहन अखिल भारतीय ठेका मजदूर महासंघ सरचिटणीस सचिन मेंगाळे यांनी केले आहे.

नवनियुक्त महामंत्री श्री सुरेंद्र कुमार पांडे यांनी आपल्या भाषणात सांगितले की, “भारतीय मजदूर संघ येत्या काळात समाजाच्या शेवटच्या टोकावर उभ्या असलेल्या कामगारांच्या सन्मान व अधिकारांसाठी आपला संघर्ष अधिक तीव्र करेल. आमचे ध्येय केवळ मागण्या मांडणे नसून, राष्ट्रनिर्मितीत कामगारांचा सन्मानजनक सहभाग सुनिश्चित करणे हे आहे.”

अधिवेशनाचा समारोप देशव्यापी, संघटित व सातत्यपूर्ण संघर्षाच्या दृढ संकल्पाने करण्यात आला.

अशी माहिती सचिन मेंगाळे यांनी दिली आहे.

भारताचा अर्थसंकल्प २०२६ -माहिती व संवाद वर चर्चासत्र संपन्न

ज्योतिर्मय साहित्य

छत्रपती संभाजीनगर : भारत देशाच्या अर्थमंत्री निर्मला सीतारामनजी यांनी काही दिवसांपूर्वी भारताचा अर्थसंकल्प सादर केला. आपल्या छत्रपती संभाजीनगर शहरातील प्रतिष्ठित नागरिकांशी संवाद साधण्यासाठी भारतीय जनता पक्षाच्या वतीने भारताचा अर्थसंकल्प २०२६ - माहिती व संवाद कार्यक्रम आयोजित करण्यात आला होता. भारताचा अर्थसंकल्प २०२६ - माहिती व संवाद प्रमुख वक्ते मा. ना. रक्षाताई खडसे (केंद्रीय क्रीडा राज्यमंत्री, भारत सरकार) ह्या होत्या.

यावेळेस मा. ना. अतुलजी सावे (ओबीसी मंत्री) शहर जिल्हाध्यक्ष मा. किशोर शितोळे उपस्थित होते.

ह्या वेळेस व्यापारांतर्फे मंत्री रक्षाताई खडसे यांना रेल्वे संदर्भात निवेदन देण्यात आले, त्यांनी या वेळेस सांगितले की, संभाजीनगर -कन्नड - चाळीसगाव या लोहमार्गाचे काम चालू आहे, लवकरच त्याचा डीपीआर तयार होईल. श्री अनंत बोरकर, श्री संजय कांकरिया, विजय जैस्वाल, कचरू वेळंजकर, आदेशपाल सिंग छाबडा, हरीसिंग, शिवशंकर स्वामी, लक्ष्मीकांत

राठी, जयंत देवळाणकर, मिलिंद सावंगीकर, यांच्या हस्ते रक्षाताई खडसे यांचा सत्कार करण्यात आला. यावेळी व्यापाऱ्यांनी खालील मागण्या मांडल्या.

अंतर्गत व्यापार धोरण असणे खूप महत्त्वाचे आहे, कारण व्यापारासाठी व्यापार हे दोन्ही अर्थव्यवस्थेचा कणा आहे, कोणत्याही क्षेत्रातील उत्पादने व माल व्यापाऱ्यांशिवाय योग्य पोहोचणे कठीण आहे, त्यामुळे अंतर्गत व्यापारासाठी व्यापारी मंत्रालय असणे गरजेचे आहे. तसेच ईवे बिल मर्यादा ही पाच लाखांपर्यंत वाढवणे गरजेचे आहे., केंद्र निर्मित योजनांचा लाभ हा व्यापाऱ्यांना पोहोचणे गरजेचे आहे, ज्या ठिकाणी नवीन औद्योगिक गुंतवणूक होत आहे त्याचा फायदा तेथील स्थानिक व्यापारी व लोकांना होणे गरजेचे आहे. उद्योग व व्यापार वाढवण्याकरता दक्षिण ते उत्तर भारताला मार्गाद्वारे जोडण्याकरता संभाजीनगर कन्नड चाळीसगाव हा लोहमार्ग त्वरित होणे गरजेचे आहे. एमएसएमई अंतर्गत व्यापाऱ्यांसाठी सबसिडी योजना लागू व्हावी.

इत्यादी मागण्या व्यापाऱ्यांनी केंद्रीय राज्यमंत्री रक्षाताई खडसे यांच्याकडे मांडल्यात.